

QUINA ENVEJA QUE ENS FAS, TOMÀS!

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

El diumenge de Pasqua, al vespre, els apòstols estaven junts amb les portes tancades. D'entrada, dues notes importants: junts i tancats. Tancats per por, és veritat, però junts. És difícil imaginar aquell moment. Dels deu que hi eren, nou havien abandonat Jesús. La persona que els havia ofert el camí de la vida veritable amb el seu exemple i amb el seu ensenyament, ara estava mort. La pròpia vida dels deixebles també perillava.

De bon matí Maria Magdalena, Pere i Joan havien vist el sepulcre buit i no podien trobar cap explicació, per la qual cosa la incertesa era més gran.

De sobte, Jesús entra es posa al mig, els saluda afectuosament amb el *shalom* cordial de sempre i els parla de perdó. Encara és més difícil imaginar aquell moment, sense retrets per a ningú, al contrari, donant-los una doble mostra de confiança: enviant-los a predicar en nom del Pare i regalant-los l'Esperit Sant.

Si el primer dia de la creació del món, les tres persones de la Trinitat anaven creant sense parar i fent-se presents en tot l'univers. Aquest primer dia també les tres persones de la Trinitat eren presents en aquella petita cambra tancada. Quin contrast i quina llibertat, la de Déu!

Tomàs no hi era. Per molt que li ho expliquin, ell és l'home realista que toca de peus a terra i diu que si no veu, no creu. Més encara, per posar-ho més difícil, que si no toca, no creu.

Al cap de vuit dies, com si s'hagués gestat una nova creació, Tomàs hi és. Jesús torna a entrar i com a bon catequista, com a bon mestre, es posa al seu nivell i accepta el seu repte: «mira'm i toca'm». No «mira'm als ulls», sinó «mira'm les mans», què era la petició de Tomàs i la prova de la crucifixió. I potser amb una mica d'ironia afegeix: «No siguis tan incrèdul. Sigues creient».

Quina enveja que ens fas, Tomàs! T'ha tractat de tu a tu, de la manera que a tu et convé. Vol dir que també a cadascun de nosaltres ens ve a trobar en el lloc adequat, tal com ens convé, a cadascun d'una manera diferent.

Quina enveja que ens fas, Tomàs! Has pogut traspasar el límit del que veus i has reconegut que Jesús és Déu. Amb quin to li ho vas dir? Amb quin to li ho hem de dir cadascun de nosaltres?

És un moment culminant, però no ets tu qui tens la darrera paraula. «Feliços els qui creuran sense haver vist». Gràcies a tu, ves per on, la darrera benaurança de Jesús és per a nosaltres.